

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **Mgr. L. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2013, č. j. 5/2013-510-RK/5, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 92/2013, o návrhu žalobkyně na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 18. 12. 2013, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 3. 1. 2014, se žalobkyně (dále jen „navrhovatelka“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), a to vydání rozhodnutí o žalobě ve věci vedené u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) pod sp. zn. 6 A 92/2013. Svůj návrh odůvodnila tím, že spis je 3 měsíce kompletní pro vydání rozhodnutí a že délka řízení jí způsobuje majetkovou újmu, neboť na pozemcích v jejím vlastnictví určených územním plánem ke stavebním účelům nemůže investovat do stavby bytového domu.

K návrhu se vyjádřila předsedkyně senátu, který je příslušný ve věci rozhodnout. Uvedla, že navrhovatelka podala 30. 5. 2013 žalobu proti rozhodnutí ministra dopravy, kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Ministerstva dopravy o zamítnutí žádosti navrhovatelky o obnovu řízení ve věci určení existence účelové komunikace a kterým bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Soud učinil potřebné procesní úkony, jednání ve věci však dosud nenařídil. Ačkoliv je věc po procesní stránce připravena k rozhodnutí (tj. žalovaný se ve věci vyjádřil a obě strany dostaly možnost vznést námitku podjatosti a vyjádřit se k tomu, zda souhlasí s rozhodováním bez nařízení jednání), soud se řídí zákonným pravidlem, podle kterého mají být věci zásadně vyřizovány v pořadí, v jakém k soudu došly, s výjimkou věcí, pro které je v § 56 soudního řádu správního stanoven přednostní režim nebo pro které lhůtu k rozhodnutí stanoví zákon; o takovou věc však nejde.

Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatelka se žalobou ze dne 28. 5. 2013, doručenou městskému soudu dne 30. 5. 2013, domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného. Městský soud po obdržení žaloby nejdříve usnesením ze dne 24. 6. 2013, č. j. 6 A 92/2013 – 14, vyzval navrhovatelku k zaplacení soudního poplatku za žalobu ve výši 3000 Kč. Navrhovatelka poplatek zaplatila dne 22. 7. 2013, soud dne 30. 7. 2013 poučil

žalovaného o složení senátu, který věc bude projednávat a rozhodovat, současně žalovanému zaslal stejnopis žaloby a vyzval ho, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení této výzvy předložil soudu vyjádření k žalobě a úplný správní spis. Dne 2. 9. 2013 bylo městskému soudu doručeno vyjádření žalovaného k žalobě společně se správním spisem. Soud poté dne 5. 9. 2013 poučil navrhovatelku o složení senátu, který věc bude projednávat a rozhodovat, a současně jí zaslal vyjádření žalovaného k žalobě. Dne 19. 9. 2013 bylo soudu doručeno stanovisko navrhovatelky k vyjádření žalovaného k žalobě. Dne 16. 10. 2013 soud k dotazu navrhovatelky „na předpokládaný termín vyřízení věci“ jí sdělil, že s ohledem na počet napadlých a dosud nevyřízených věcí nelze určit, kdy bude ve věci rozhodnuto, a poté dne 20. 12. 2013 byl doručen soudu návrh navrhovatelky na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaný návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2, věty druhé, zákona o soudech a soudcích (označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy, je náležitostí návrhu, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat) a z ustanovení § 174a odst. 8, věty první, tohoto zákona (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval - v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu - nejen otázku určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Městský soud je podle § 56 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby

trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatelky (napadeno je rozhodnutí žalovaného týkající se určení existence účelové komunikace) se však nejedná o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť městský soud nebyl v případě navrhovatelky nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla (blíže viz shora uvedená rekapitulace spisu). Nelze tedy konstatovat, že byl ve shora uvedeném smyslu nečinný. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že soud má již shromážděny podklady pro rozhodnutí, neboť důsledkem této skutečnosti nemůže být ze strany soudu nerespektování zásady projednat a rozhodovat věci v takovém pořadí, v jakém k němu došly, s výjimkou věcí s režimem přednostního vyřizování, do kterého však věc navrhovatelky nespadá. Vyhovění tomuto návrhu by totiž ve svém důsledku znevýhodňovalo ty účastníky, jejichž žaloby napadly dříve než žaloba navrhovatelky.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh navrhovatelky podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu